

ע"פ 1114/15 - נור גנאים נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 1114/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: נור גנאים

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
בתיק פ 005978-06-12 שניתן ביום 07.01.2015 על
ידי כבוד השופט ד' פיש

תאריך הישיבה: ל' בחשון התשע"ו (12.11.2015)

בשם המערער: עו"ד זאב אלוני
בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט
בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. ביום 14.8.2011 ביצע המערער עם אחר שוד של חנות מכולת. המערער והאחר הצטיידו בכפפות ובכלי הנראה כאקדח והגיעו למכולת כשהם רעולי פנים. המערער והאחר ערכו חיפוש על גופו של המוכר, ותוך איזמים בכלי הנראה כאקדח הורו למוכר לפתוח את הקופה ולהעביר להם את תוכנה. המערער והאחר גנבו מהחנות כ-5,000 ₪ במזומן, מכשיר DVD נייד ותיק מסמכים אישיים השייך למוכר.

2. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

בית משפט קמא השית על המערער 42 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים בגין עבירה של שוד או עבירת אלימות אחרת מסוג פשע; ותשלום פיצויים בסך של 10,000 ₪.

3. על חומרת העונש נסב הערעור שלפנינו.

לטענת המערער, מתחם הענישה של 18 חודשים עד חמש שנים שקבע בית משפט קמא מתאים למקרים חמורים מהמקרה דנן. נטען כי יש למקם את עונשו של המערער ברף התחתון של מתחם הענישה, לאור נסיבותיו האישיות, גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי והיעדר מסוכנות מצדו. עוד נטען כי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמו גם הנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה ממנה, מצויים ברף הנמוך של עבירת השוד.

4. דין הערעור להידחות.

נקודת המוצא היא שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה ומרף הענישה הנהוג, והמקרה דנן אינו נמנה עליהם.

אכן, עונשו של המערער הוא על הרף העליון, מה עוד שאין לו עבר פלילי. עם זאת, יש לקחת בחשבון כי ענייננו במעשה שוד, שבוצע עם אחר שהמערער סירב לגלות את זהותו, תוך תכנון מוקדם ותוך שימוש בנשק או בכלי הנחזה כנשק. אף אם השוד לא בוצע באלימות, הרי שיש בחיפוש שנערך על גופו של המוכר, כדי להטיל עליו אימה ולהותיר בו טראומה. לכך יש להוסיף את הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בכלל ושל בעלי העסקים הקטנים בפרט, במיוחד אלה הפתוחים בשעות הלילה המאוחרות.

"לעיתים, תופעה חוזרת ונשנית כלפי סוג של נפגעים מחייבת את בית המשפט לומר את דברו בצורה ברורה. הגנתם של עובדי לילה, שבאים במגע עם קהל, אינה הפקר. עבודה כזו, מטבעה, אינה קלה. היא באה לשרת, בין היתר, את ציבור המשתמשים בכלי רכב, למשל מפעילי תחנות דלק. באשר לנהגי מוניות, הם מאפשרים תחבורה ציבורית בשעה שהאוטובוסים הציבוריים אינם נעים על הכבישים. אין להשלים עם המציאות לפיה עבודתם כרוכה בסיכון" (ע"פ 5280/14 פלוני נ' מדינת ישראל (10.2.2015)).

אף תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער אינו מלהיב, בלשון המעטה, ושירות המבחן העריך כי התנהגותו של המערער מצביעה על סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות. גם התנהגותו של המערער בכלא, אינה מן המשופרות, כפי שעולה מהתסקיר הנוסף שהוגש בעניינו.

5. סוף דבר, נוכח נסיבות המעשה והעושה, כמתואר לעיל, לא מצאנו כי יש הצדקה להתערב בעונש שקבע בית המשפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' בכסלו התשע"ו (16.11.2015).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט
